

הרצאה מספר 237

מנהיגות – אמנות של התעלות מעל תסכול

ידידי האהובים ביותר, אני מברך אתכם בברכות אלוהיות. מוענקת לי השמחה העמוקה ביותר, בעוזרי לכם שנית במאמץ הגדול שלכם להגיע לבטחון, שלום והתלהבות של נשמתכם העמוקה ביותר: המקור של כל החיים, המקור של כל הישגים. התכנסנו יחד עבור המטרה הכבירה של להביא כוח רוטט ואחדות חדשה של התודעה לממלכה זו (המורכבת) מחומר ומדואליות. חשיבותה (של המטרה) במונחים של אבולוציה, וכן במונחים של התפתחותכם האישית, אינה ניתנת למדידה במושגים אנושיים. אני יכול רק לחזור ולבקשכם, להתכוון לתוך המשמעות העמוקה ביותר של נתיבכם ושל הקהילה שאתם בתהליך יצירתה. חושו בחשיבותו של מאמץ זה.

אנו תמיד מדברים על החשיבות של היפתחות, של וויתור על הגנותיכם, קשיחותכם השבירה באמצעות אתם חושבים להגן על עצמכם. במצב פתוח ופגיע, אתם מפחדים מהכאב של התנסויות שליליות שיכולות להגיע אליכם מבחוץ. בו זמנית אתם גם מבינים עכשיו שיופי אהבה אמת וחוכמה, יכולים להגיע מבחוץ, וכל עוד הגנותיכם ללא שינוי, אתם מונעים מעצמכם קליטתם של אלו (יופי אהבה אמת וחוכמה). זה מסביר למה אתם חווים לעתים קרובות שהחיים או אנשים לאמיתו של דבר נותנים לכם את המתנות הטובות ביותר להן כמהתם, אבל אתם מגלים שאינכם מסוגלים לקולטן.

בכל אופן, היפתחות פועלת בשני כיוונים – לא רק כלפי העולם החיצון. כאשר אתם נפתחים, אתם גם מאפשרים להוציא את מה שמתגלה מהשכבות העמוקות ביותר מבפנים. היות והשליליות היא בעצמה שכבת הגנה סמויה יותר, שמטשטשת את שלמות ההויה הפנימית שלכם, עליה (השליליות) להתגלות תחילה. אבל מעבר לה (השליליות) המציאות החיובית והיצירתית שהנכם, יכולה ותתגלה, כאשר תתחייבו להיפתח באופן מלא ללא הגנות. בטעות אתם מניחים שבמצב הפתוח הזה אינכם יכולים להגן על עצמכם מפני התעללות. דבר אינו רחוק יותר מהאמת. רק כאשר האני הגבוה שלכם מתפקד, כשאתם חופשיים מעמדות אנוכיות המשרתות אתכם בלבד, נאמנים ליושרה ולהגינות הטבועה בכם, ומקיימים את החוקים האלוהיים של היקום – שהינם חוקים של צדק, אמת, חוכמה ואהבה – רק אז אתם יכולים להיות חזקים מספיק לצורך הגנה ממשית ואמיתית, אסרטיביות ועימות. רק אז אתם יכולים להשתחרר מאשמה, ולכן מחרדה וחוסר בטחון, מבלבול ופחד, שהנן הסבות היחידות לכך שאינכם יכולים להגן על עצמכם מפני התעללות.

כאשר אתם חושבים ומדברים על היפתחות, על השלכת ההגנות שלכם, הגו בפעולה זו לא רק כמכוונת כלפי חוץ, אלא גם – ויותר חשוב – כהיפתחות כלפי פנים. חושו את האומץ ואת האמונה בשלמותכם העמוקה ביותר, כך שתוכלו בבטחה לאפשר לשכבות המכסות את האני הנמוך להתגלות, כדי שתזהו אותן ותתמירו אותן. כל מי שמפתח דיו כדי להיות מסוגל להתמיד בנתיב כה תובעני כמו זה, מסוגל גם לחוות הגשמה עצומה, שמחה – ומנהיגות! בנתיב זה אנו בוראים מנהיגים חדשים בתחומים, כיוונים ודרכים רבות. הטיהור שאתם עוברים הופך אתכם מוכשרים באמת למנהיגות טבעית. עכשיו, בואו נדון במשמעות של מנהיגות במובן האמיתי. מה עמדתכם כלפי מנהיגות – המנהיגות שמציגים אחרים וכמו כן שלכם? יש לכם עמדות מנוגדות רבות. בואו נתבונן בהן תחילה.

בראש וראשונה, אתם מקנאים במנהיגות הקיימת באחרים. גם אתם תחרותיים, אבל לעתים קרובות אתם מסתירים רגש זה מעצמכם ואז אתם נוטרים טינה. אתם יעילים ב"בניית תיקים" שאמורים להוכיח ולהצדיק את רגשותיכם ומחשבותיכם שכלל אינם מוצדקים. אתם מפעילים מחדש, לעתים קרובות ללא כל צורך, את בעייתכם הישנה, עליה אבד הכל, בנושא סמכות. כל מי שמנהיג במובן האמיתי של המילה, הופך להיות האויב שלכם, ואתם מאמינים שזו אמת שהמנהיג הוא שם כדי להעניש ולקפח אתכם.

היות ואתם מקנאים במנהיגים, אתם רוצים גם כן להיות מנהיגים. יתר על כן, בחלק בלתי מפותח וילדותי זה שלכם, שלעתים קרובות מתאפשר לו להאפיל על על החלק המפותח, אינכם רוצים לקחת את האחריות הנלווית למנהיגות. יש לכם פה קונפליקט כואב ביותר ופיצול. מחד, אתם נוטרים טינה ומקנאים במנהיגות ונלחמים בה אצל אחרים, מאידך, אתם רוצים אותה עבור עצמכם מבלי שתמלאו אחר התנאים המוקדמים הבסיסיים. ואז, אתם נוטרים טינה למנהיגים האמיתיים על כך שהם "לוקחים אותה מכם" או, שאינם "נותנים לכם" את זכויות היתר של מנהיגות. אינכם לוקחים כל מחוייבות או עושים צעד כלשהו לקראת תפיסת העמדה שמכוננת מנהיגות. אולי אתם יכולים לראות ידידי, את חוסר ההגיון של יחס זה. יחד עם זאת הוא שכיח ביותר, וברגע שאתם ערים לקיומו בתוכם, לא תתקשו לזהות אותו, כאשר הוא יופיע שוב אצלכם או אצל אחרים סביבכם.

יש פה עמדה נוספת הנתונה בקונפליקט. אתם רוצים מנהיג לתועלתכם. מישהו חזק ובעל כוח שיערך בנדיבות כלפיכם, שיתעניין באופן בלבדי בתשוקות האני הנמוך שלכם, ותוכלו להתמכר להן (תשוקות האני הנמוך) במעשה או בעמדה הרסנית, מבלי שתצטרכו לשאת בתוצאות. מנהיג דגול זה, הדומה יותר לאל אישי ומשוחד, אמור לשנות בדרך נס את זרם וחוקי החיים לטובתכם. דמות זו אמורה להעניק לכם את כל הזכויות מבלי ל"תבוע" מכם אהבה, נתינה, תחושת אחריות, הגינות, יושרה וכו'. כאשר אתם בוחנים את משמעות חלק מתגובותיכם, תראו בקלות שאינני מגזים. זה תאור די מדויק של תביעותיכם הבלתי הגיוניות, שאתם כה טרודים בנסיון להצדיקן. אתם מכירים את המונחים של תופעה זו. אתם מכנים את הפיכת "דמות על" זו להורים שלכם - "העברה". אבל מונחים הופכים בקלות לתוויות, ואלו - מאבדות את משמעותן. בכל מקרה, כל עוד אינכם מקיימים בזכות עצמכם את התנאים המוקדמים הטבעיים למנהיגות, אין לכם זכות לקנא או לנטור טינה באופן כלשהו למנהיגות של אחרים. אין הצדקה ל"יתיקים" שלכם. אם אינכם תופסים את המנהיגות בראש ובראשונה עבור חייכם, באופן טבעי תהיו זקוקים למנהיג שיטול שליטה על חייכם. איש אינו יכול להתקיים ללא מנהיגות. זה כמו סירה ללא כיוון. מישהו חייב להוביל את חייכם, מישהו חייב לשלוט בהם, כך שאם אינכם בוחרים לעשות זאת, אחרים יצטרכו לעשות זאת במידה ניכרת. במישור הנאורוטי, אתם תחפשו מנהיגות זאת בדרכים שאינן יכולות להינתן לכם. אתם גם תחפשו את החופש וזכויות היתר שרק מנהיגות עצמית יכולה להעניק. כך, אתם רוצים שאחרים ינהיגו אתכם היכן שזה נוח לכם, אבל גם תנטרו להם טינה על כך. כך אתם נקרעים על ידי קונפליקטים רבים.

השאלה היא, האם המצב הפנימי שלכם עדיין כל כך בלתי מפותח ובוגר שאתם תובעים שאחרים ינהיגו אתכם? או אולי אתם נעשים מוכנים להיות מנהיגים בזכות עצמכם? אתם יכולים להתחיל (להנהיג) בתוך חייכם, ומשם להמשיך, לקחת אחריות מלאה לאזרחות שלכם על כוכבי הלכת, להיותכם אלו שמכניסים את העידן החדש. המנהיגות שלכם יכולה להופיע בצורות שונות, אבל היא חייבת להתחיל בעמדות, לכאורה בלתי נראות ובלתי ניתנות להבחנה, כלפי עצמכם וכלפי הסביבה המיידית שלכם, עם צעדים קטנים ופשוטים מאוד, מעל ומעבר לאחריות העצמית אודותיה אנחנו בדרך כלל מדברים ואשר איתה עובדים שוב ושוב. הייתי רוצה לחקור פה כמה עמדות נוספות דומות. לעתים קרובות, יקירי, ידידים אהובים ביותר, אני רואה אתכם תקועים בעמדות מהן ניגמלתם למעשה. זה מאוד מזיק. כאשר אינכם נגמלים מעמדה ילדותית, שלילית, שאתם מתמודדים איתה, הנזק אינו כל כך גדול. כאשר אתם עדין נלחמים בה, לומדים אודותיה ואודות ההסתעפויות שלה, מגלים זאת בכל פעם במישורים עמוקים יותר, כולל המיגוון והחמקמקות בהן מאפיינים אלו יכולים לבוא לידי ביטוי, אז אתם נמצאים בדיוק איפה שאתם צריכים להיות. אבל לעתים קרובות אתם מנערים חוצנכם מהאמת שאתם אכן הרבה יותר מתקדמים בהתפתחותכם, וכבר לא במצב שבו עליכם להגיב (act out), שוב ושוב, מעמדות שהשתייכו לכם לפני שנים, או אפילו חודשים. לפי אמות מידה רוחניות, חודשים אלו הינם מהלך חיים שלם, יחד עם זאת אתם מתעקשים להיאחז בהרגליכם הישנים ונשארים במקום אלו כבר אינכם משתייכים. אינכם שוקלים שיתכן שאכן התבררתם מהקנאה, תחרותיות, העדר נתינה, אנוכיות, העדר אכפתיות, חוסר אהבה, האשמות וטינותיכם לזולת

בגין התוצאות של אי הנתינה שלכם עצמכם. אתם עכשיו היטב במצב של זיהוי תופעות שליליות כאלו, אבל לעתים קרובות אתם נכשלים בחקירה העצמית, האם עליכם להמשיך ולהיות שם? המלים שלי נשמעות כאילו לא צמחתם, התפתחתם וזזתם. אתם צמחתם כל כך שרוב שליליות העבר כבר אינה קיימת, בעוד שיושר ומודעות עצמית רבים יותר קיימים. כתוצאה מכך, קיימת בינכם אהבה רבה יותר מאשר אי פעם. אבל בדיוק בגלל צמיחה זו, שאריות הקפיאה על השמרים בעלות השפעה קשה והשלכות חמורות יותר. זה חוק של צמיחה. אולי אתם יכולים לעשות עכשיו בחירה אחר, כל פעם שהתגובות השליליות הישנות עדין מתרחשות? .

עכשיו בואו נדון במשמעותה של מנהיגות. אתם כל כך מקנאים ונוטרים טינה למנהיגות, היות ואתם פועלים כאילו אחרים, שהנכם בעמדה של מנהיגות, קפחו אתכם, או כפו עליכם דבר מה שאינו הוגן. אתם מתנהגים כאילו נמנע מכם להוציא לפועל את יכולתכם להיות מנהיג אמת. מעל לכל, מנהיג, במובן הטוב של המילה, חייב לרצות לתת באופן בלתי אנוכי. נתינה לא אנוכית חייבת להתקיים באופן טבעי בפעולות הקטנות ביותר שלכם. לא די להיות בלתי אנוכי בתאוריה, בעוד אתם ממשיכים לנהוג בקטנוניות, אי נתינה ואנוכיות בחיי היומיום שלכם, ואפילו מכחישים או משליכים עמדות שליליות אלו על אחרים. אם אינכם רוצים לתת באופן בלתי אנוכי, אינכם יכולים להצהיר על המנהיגות שלכם. אם אתם נותנים מתוך טינה וחוסר רצון היות ואתם מעמידים פנים שכך נדרש מכם, אי אפשר לקרוא לזה נתינה. במשמעות אחרת נדרשת מכם נתינת אמת, היות ואם אתם רוצים בזכויות של מנהיגות (ויש רבות כאלו), המחיר הוא נתינה. אם עדיף בעיניכם - החוקים של החיים והיצירה תמיד "תובעים" שיצייתו להם, היות והם נוצרו בשלמות. יחד עם זאת אתם פועלים כאילו זה מחיר לא הוגן, ואתם מלאים בהתקוממות מזועזעת וטינה, להם אתם לעתים קרובות מוצאים הצדקה. אתם נותנים רק בלי פרגון, מתוך מניעים כמוסיים, מחשבות שניות, מחשבים "עסקות" פנימיות, מותירים מעט דלתות אחוריות פתוחות. זו כבר לא נתינה, ולכן, זה מותיר אתכם ואת הזולת ריקים. כשאתם צועדים כלפי מטה צעד נוסף ושואלים "אתם רואים, נתתי, ומה קיבלתי כתמורה?" אתם שוללים את היותה של הנתינה שלכם אמיתית מלכתחילה. כך אתם מחזקים באופן ערמומי את ההתנגדות שלכם לנתינה.

נתינה היא פעולה מאוד פשוטה, שכוללת גם את המחשבה וההתכוונות שאחרי המעשה. בנתינת אמת, אתם מצהירים: "ברצוני להיות מכשיר של המציאות הקדושה, להעשיר את העולם באמצעות הקדושה שרוצה לבוא לידי ביטוי דרכי. אני רוצה לעשות את זה לא לצורך האדרת האגו שלי ולא בגין מניע נסתר או יתרון אחר." מחשבה זו, עמדה זו, לאמיתו של דבר תוביל אתכם ליתרונות רבים. היא תעניק לכם את ההערכה העצמית וההרגשה של היותכם ראויים לתבוע את השפע אותו אתם מחפשים באופן נואש בדרכים שגויות. עמדה זו צריכה לשרור כאקלים פנימי בסיסי, מקיף ומחלחל לכל. אז הקנאה לא יכולה להיות קיימת יותר. נתינתו של הזולת וערכיו לא יוכלו לעולם לגרוע מאלו שלכם, אתם תדעו ותחו זאת. אם הנתינה שלכם מזוייפת, לא תוכל להתקבל אצלכם נתינתו של הזולת או השפע של החיים. ובאותו זמן, נתינת האמת של אחרים, ומה שהם מקבלים תמורתה במושגים של הערכה, שפע חומרי ותועלת רגשית, ימלאו אתכם בקנאה. זו כשלעצמה מדידה של המקום בו אתם נמצאים בהקשר של נתינת אמת. נתינת אמת זו פעולה של אהבה כמובן. אם אינכם אוהבים ואם אין ברצונכם ללמוד לאהוב לא תוכלו להגשים את הכמיהה העמוקה ביותר שלכם. בעוד שיתכן ואתם מתפללים ליכולת נתינה ואהבה, יתכן ואתם עדין עוורים לשטחים בהם אתם מפגינים את ההיפך כלפי עמיתים-הבריות בדרכים קטנות חמקמקות. מנהיגות במובנה האמיתי, מושתתת על אהבה לנתינת אמת ועל נתינת אמת של אהבה. דבר אינו יכול להשתבש כאשר יחס זה קיים. איזון מושלם יושג בכל הפיצולים והקונפליקטים, ובכל הקשיים הנראים לעין בהחלטות שחייכם הדואליסטיים נראים כמורכבים מהן.

איכות אחרת הממתינה לרבים מכם, הנדרשת ביותר למנהיגות, היא היכולת להיות נטול פניות ואובייקטיבי. יכולת זו לעתים קרובות עדיין חסרה לכם, ידידי היקרים. אתם מסרבים לראות את האינטרס האישי ותשוקותיכם בסוגיה ואתם בונים הצדקות סביב תשוקותיכם האישיות המוכתמות. אתם טוענים לאובייקטיביות

והעדר פניות כאשר זה לא יכול להיות רחוק יותר מהאמת. אם חסרה לכם יכולת זו, הצעד הבא הטוב ביותר - - שיקרב אתכם למצב המתקדם יותר של ניתוק אובייקטיבי, ולמעשה הנו כבר ביטוי של המצב הזה במדה ניכרת, והוא גם תנאי מוקדם שלו עליו לא ניתן לוותר - - הנו המודעות למשוא פנים, הודאה בה ועל ידי כך פסילת עצמכם מלטעון לטובת סוגיה נידונה. הודו איך שאתם מכופפים את המציאות בהתאם לגוון הרגשי של תשוקותיכם. כעת, כתוצאה מהתרגול שלכם ביושר אישי, זה אמור להיות אפשרי למרביתכם. הנתביב שלכם מאמן אתכם למצב מאוד מתקדם זה של יושר והגינות. אתם יכולים כעת די בקלות להודות איך יש לכם אינטרס בתפיסות מסויימות ואינכם רוצים להאמין אחרת. אתם יכולים גם לטעון שיחד עם זאת אתם אובייקטיביים. זה אינו אפשרי, ידידי. היות וכאשר אתם מעוורים על ידי אינטרס וצדקנות אישיים, על ידי טינות ותביעות, על ידי פחד ואשמה, על ידי חמדנות וקנאה, על ידי סוגים שונים של רגשות ומחשבות שליליים, ההערכות שלכם אינן ואינן יכולות להיות, אובייקטיביות.

סימן אמיתי של גדולה הוא לדעת, שאתם, בשטח זה או אחר, מלאים ברגשות מפריעים ותוססים, מלאים בקונפליקטים, ועל כן אינכם יכולים לגבש דעה. כשתפעלו כך, אתם צועדים צעד גדול לכיוון השחרור שלכם ולפיתוח היכולת להיות מנהיגים אמניים וראויים לאמון. זו הדרך היחידה לבצע הערכות תקפות של אחרים - להיות אובייקטיביים. למנהיג חייבת להיות גדולה זו. אבל האינטרס שלכם בהסברת ועיצוב מציאות כוזבת מהווה קושי עצום. ואם כבר השגתם באופן מסויים עמדה של מנהיגות, אתם יכולים להתמוטט בגלל העדר אי משוא פנים זה. כאשר אינכם מודים בכך, ובטענה שאתם חופשיים מענין אישי בהכריזכם את דעותיכם, עושים אתכם מאוד פגיעים. אז עליכם לשמור ולהגן על עמדת מנהיגות לא הוגנת. היכולת לדעת את גיוון המציאות שלכם, ואז מרצונכם החופשי לפסול את עצמכם, הנו סימן של בגרות וגדולה, שאכן יביא אתכם ליכולת ההולכת וגדלה להבחין במציאות כפי שהיא, לדעת אותה, ולהצהיר זאת ללא פחד, להיות נאמן לה אפילו אם זה יכול לחשוף אתכם לביקורת. כוח, אמון בעצמכם ובטחון מופיעים כתוצאה מהיושר לדעת ולהודות כאשר אינכם נטולי פניות וגם אינכם רוצים להיות. אנו יכולים לנסח זאת כך: יכולה להיות לכם האובייקטיביות של הידיעה שאינכם אובייקטיביים.

איכות נוספת של מנהיגות היא הנכונות להסתכן בחשיפה וביקורת. אם אתם מפחדים ומתגוננים בפניהן (חשיפה וביקורת), ובכל זאת נאחזים במנהיגות, היות ומוצאים חן בעיניכם יתרונותיה - הכוח ויוקרה, אז שוב, אתם מסכלים את המטרה. אתם יוצרים קונפליקט מכאיב בתוכם ותסכול. מנהיגות אמת אינה יכולה להתקיים בנסיבות אלו, שבהן תאשימו שוב את העולם החיצון ואת אלו, שמהיבטים מסויימים, הגיעו בצדק למנהיגות, בין אם אתם מוכנים להודות ולראות זאת או לא.

אם אינכם יכולים לשאת את הכאב הרגעי בגלל שלא להיות בלתי מובנים, נתונים לבקורת (בצדק או לא) אזי אין לכם את היסוד האיתן הנדרש למנהיג אמיתי. מנהיגות משמעותה סכון קבוע. אם אינכם מוכנים להסתכן והנכם מלאים בקנאה טינה ומחאה כלפי אלו שלוקחים על עצמם את האחריות של מנהיגות עם כל שנובע מכך, איך תוכלו להצדיק to make a case את עצמכם?

יש תכונה חיונית נוספת של מנהיגות, שאישיות ילדותית חסרה אותה ואינה רוצה אפילו לשקול אותה, וזה יחס הולם כלפי תסכול. כבר דנו בכך קודם, אבל אני עדין רואה רבים מכם עוורים למה שמתרחש בפנים, לא מכירים בכעס ובזעמכם כשמשוהו אינו מתרחש בדרככם. ברצוני להקצות זמן נוסף עבור רב חשיבות זה.

אחוד אמיתי ושלמות של האישיות יכולים להתרחש רק כאשר ניתן לגשר את החלוקה לשניים של **תסכול לעומת הגשמה**. ובכן איך ניתן גשר עליה כאשר נאבקים בצד אחד של הדואליות ונאחזים בכוח בשני? אם יש לכם תחושה של "אני חייב שיהיה לי את זה" בעוצמה מאוד גדולה כלפי מושא תשוקתכם, ובו זמנית תחושה של "אני חייב שלא יהיה לי" בעוצמה זהה, כלפי ניגודו של מושא תשוקתכם, אתם נתונים במצב של דואליות מכאיבה.

בשוגג אתם מסים להפחית את המתח של מצב כאוב זה, על ידי כך שאתם מפעילים לחץ על החיים לתת לכם הגשמה של התשוקה, על ידי הרחקת כל תסכול. כך לעולם לא תלמדו להתעלות מעל תסכול, כך שלא יתרחש יותר. מובן שנסיון זה חייב לעלות בתוהו, ואתם נהיים עוד יותר מתוסכלים. אתם יכולים להיות בטוחים שכל עוד אתם חווים תסכול עליכם ללמוד מכך.

איזו גישה כלפי תסכול תהיה מניבה, ולבסוף תוביל להתעלות מעליו? כאשר אני מדבר על התעלות אינני מתכוון להתעלות מזוייפת של ניתוק מרגשותיכם, שאינכם יודעים עד כמה אתם מתוחים, חרדים, וחפצים הנכם. אני מתכוון להתעלות אמיתית וחייה מאוד, מודעת ודינמית, מלאה רגשות שזורמים באופן הרמוני עם זרם החיים. יש כמה צעדים להגשמה של מצב זה.

הצעד הראשון (1) של סולם מיוחד זה יהיה היחס הבא: **" אם מה שאני חווה הנו כואב או בלתי נחשק, אבטח בכך בכל מקרה, אבטח ביכולות שלי לשאת זאת, להרפות לתוכי, ללמוד מזה, לטפל בזה ולהפיק את המיטב. אלמד שיעור מתסכול מסוים זה ולא אנהג כאילו ארע אסון. יתכן וזה לא אסון, יתכן ומשהו טוב יכול לצאת מזה".**

יחס מאוד פתוח כזה, הוא הצעד הראשון שיקדם אתכם כמעט מיידית למצב חדש של חרדה פחותה במדה ניכרת ובטחון גדול בהרבה. החרדה שלכם גדלה בגין תלותכם במה שאינו יכול להתקיים, והשערותכם שעליכם להשפיע בעורמה על המציאות סביבכם, על מנת שתתאים לתפישותיכם השגויות הילדותיות ביותר וצרככם, הבלתי אמיתי, בספק מייד. אתם מרגישים שהכל צריך להיות בדיוק לפי ראייתכם הרגעית המוגבלת ביותר – ראייה המנותקת לחלוטין מההשתלשלות של סבה ותוצאה, בחיכם ובחיים האוניברסליים.

הצעד הראשון, הוא לפנות מקום להרגעת תגובתכם, המכילה תיעוב וכעס מוחלטים כלפי תסכול, פחדכם וכעסכם אודותיו (לתסכול), לאתגר ולחקור תגובה זו, לשקול את האפשרות שיתכן והיא לקויה ושגויה. כך תוכלו לפנות מקום ליכולות חדשות להופיע אצלכם, שיאפשרו לדברים להתגלות, למצוא כוח וחוכמה חדשים להתמודד עם מה שאינו מתכופף בהתאם לרצונכם העצמי. יחס זה מעניק בטחון עצמי ויכולת לסמוך על עצמך, עצומים, להבדיל מציות מיידית לרצונכם העצמי שלעולם לא יוכל להעניק לכם זאת. זה צעד ראשון מאוד חשוב, יקירי, שמוביל לצעד הרבה יותר יפה.

הצעד השני (2) על הסולם של ללמוד איך להתעלות מעל תסכול, הוא **חיפוש פעיל, מכוון ומחודש של משמעות** בכל תסכול שהוא. מה יש לתסכול המסוים אתו אתם מתעסקים עכשיו ללמד אתכם? כי, כפי שאמרתי, ובכוונה אני חוזר על כך, אין תסכול שאינו מכיל עבורכם שיעור מלא שמחה, בעל ערך, ומשחרר. רוב הזמן אתם ממאנים לחלוטין לשקול אפשרות זו. אתם כה נעולים על מאבקכם נגד התרחשות התסכול, שהשעור הולך לאבוד, ואתם מתעלמים מציון רב ערך בנתיב שלכם, מהזדמנות. כך, אתם יוצרים את הכורח שהזדמנויות מסוג זה יחזרו על עצמן באופן בלתי נמנע. לא חשוב כמה תלחמו נגדן, הן חייבות להופיע. ככל שתאבקו בהם יותר, תהפכו לקשוחים יותר, התסכול שיגיע יהיה גרוע יותר, והתסכולים יגדלו בעוצמתם ובמשמעותם, עד שיהממו אתכם. בהיותכם המומים, יש סיכוי שתגלו שיצרתם אשליה שתסכול הוא אויב. לחויה המהממת יש יכולת להרפות את הלחץ נגד תסכול, ולכן נגד כל החיים.

תסכול הינו יד, ידידי. אתם יכולים להפוך אותו לידיד על ידי שתוצו לחקור את משמעותו באופן אמין ואינטליגנטי, ולאפשר לו כפי שהוא, להיות המורה והתרפיסט שלכם.

זה יוביל אתכם **לצעד השלישי (3)** על סולם זה, שהוא **גילוי המשמעות**. הדלתות נפתחות רק עבור מי שדופק עליהן, המחפש – חייב למצוא. התשובה, המשמעות תמיד תדהים אתכם. ההבנה של כמה השעור הזה נחוץ, מה אתם מרוויחים ממנו במושגים של כוח חדש, חוכמה, שחרור, כשלעצמה תשנה את המבט שלכם כלפי תסכול, כך שכאשר יופיע שיעור נוסף מסוג זה, תהיו פחות מפוחדים ממנו, יותר בטוחים בהיותו מלא משמעות עבורכם, ותתנגדו פחות לחזור על הצעדים. זה יעניק לכם אמון חדש בחיים ומבט חדש על התודעה שאחרי כל הדברים, אפילו אחרי התסכול. ברור שזה צעד משמעותי כלפי גישור על פני החלוקה לשניים של תסכול לעומת הגשמה.

הצעד הרחוק יותר (4) על הסולם מביא אתכם לעולם עמוק, סמוי וזוהר יותר. לאחר שעברתם את הצעדים הקודמים, אתם יכולים להתחיל להתאמן במשהו מאוד יפה. אתם יודעים, לפחות באופן תאורטי, שהממשות של אלוהים קיימת בכל שבריר של שניה בזמן, בכל שבריר של מידה או חויה, בכל הקיים, בין אם זו ישות, הויה, יצירה, חפץ או חוויה. מציאות קדושה, שבתוכה יש אמת עם עליצות גדולה וחיות ומשמעות ותכלית, חיה בכל מה שיש, שאי פעם היה ושיהיה. אמרתי מלים אלו בעבר. בכוונה אני חוזר עליהם פה, היות והן חלות גם על תסכול. כשאתם ניגשים לתסכול דרך הצעדים שהצעתי פה, הנקודה של תסכול תצטמצם, יתכן ותוכלו להתמקד לתוכה על ידי התכוונות מדיטטיבית, ותאפשרו לעצמכם לחוות באופן מלא נקודת תסכול זו, אחרי שלמדתם את השעור שהיא באה ללמד אתכם. זירמו אתה, לכו אתה, קבלו אותה, חבקו אותה. היפכו לחלוטין את יחסכם מדחיה לקבלה שלה. מה שתחונו יעלה על כל דמיון. אתם תגלו ותצליחו להשתכנע בצורה העמוקה ביותר בקדושת החיים, בקדושתו של תסכול מסויים. ואז, זה כבר לא יהיה תסכול. זה יהפוך להגשמה הגבוהה ביותר הניתנת לתאור, הרבה יותר כך מאשר ההגשמה אליה ייחלתם, זו המנוגדת לתסכול.

זו כמובן ידידי האהובים הנקודה בה התגברתם על תסכול, בה שלטתם ובאמת התעליתם מעליו – לא במישור של המסכה, בדרך המזוייפת של הכחשת רגשות התסכול, אלא - באמת התגברתם עליו. לא רק שלא תפחדו יותר מתסכול, לא רק שאתם יודעים עכשיו שביכולכם להתמודד אתו, שיש לכם את הציוד והיכולות והמשאבים והיצירתיות לעשות כך, אלא גם ניצלתם אותו כשיעור יפהפה ומצאתם את הקדושה שלו, היכן שהכל הוא אחד, היכן שיש אלוהים והגשמה בתוך התסכול.

זו הדרך שלכם, ידידי. זה הדבר לו רבים מכם זקוקים בנתיבכם. אינני אומר שכל מנהיג בזכות, במובן החיובי, התעלה באופן מלא מעל תסכול בדרך זו. אבל אומר, שבמדה שבה קיימת מנהיגות אמת, היחס כלפי תסכול הוא במדה סבירה בוגר ומציאותי, וחדל להיות תחושה של עלבון מזועזע.

לעתים, ידידי, אתם מסתובבים ומתלוננים על אי נחת, או חוסר הגשמה, זו או אחרת, ובוחרים לא להיות מחוברים להתייחסויות אלו. אלו הן הבוראות של חוסר ההגשמה והתסכול שלכם. בגין חוסר הרצון שלכם להיחשף לאפשרות של תסכול, אתם מגבילים את חייכם לגבולות מאוד צרים, והופכים את עצמכם לפגיעים שלא לצורך. כאשר אתם משחררים את עצמכם מהמכשול של אנוכיות, מעמידה על כך שלעולם לא תחוו תסכול, של חוסר אהבה וחוסר נתינה, של האדרה של האגו, של קנאה וטינות, כאשר תרפו מהיעדר חוסר משוא פנים אצלכם, מהיותכם מוטים וחד צדדיים, אז אתם מסירים מכשולים עקריים להגשמה שלכם.

אושר פרושו דברים רבים. משמעותו כל הדברים שתארתי פה. כאשר חוזרים הביתה למקורות שלכם, לגדולה הפנימית שלכם היות ולמדתם את השעורים, חזקה עליכם שבדרך זו או אחרת אתם מנהיגים. מנהיגות אינה לובשת תמיד צורה בעלת ביטוי חיצוני הנראה לעין. היא קיימת גם בדרכים יותר סמויות. למעשה, היא כמעט תמיד מתחילה בדרכים סמויות שקשה להבחין בהן. אבל אתם תהיו סמכות בזכות עצמכם במובן הטוב ביותר של המילה. לא יכולה להיות לכם סמכות אמיתית, אלא אם כן תשקלו מחדש את העמדות שהזכרתי, והקנאה וצרות העין שלכם יתגלו כפי שהם באמת - אשליות מכאיבות. ברם, לעתים קרובות מדי אתם מתייחסים אליהם ברצינות, אינכם מכירים בהם כבאשליות, ואתם מצדיקים אותם (הקנאה וצרות העין); אתם מתנהגים כאילו אחרים שסמכותם רבה יותר, גזלו אותה מכם.

כך, אני מפציר בכם ידידי היקרים, היו היכן שאתם באמת יכולים להיות עכשיו. השליכו את העמדות הבלתי נחוצות הללו. אתם כבר הכרתם והתעמתתם עם כמה מהן וזה הזמן לשחרר אותן. אפשרו להרצאה זו לחדור אליכם באופן עמוק. שימו לב אליה, העזרו בה באופן לו נועדה. אתם יכולים לצפות רק לשמחה מעשותכם כך. רצונכם הטוב, הנסיון הרציני שלכם להיות מי שכבר הנכם, אפשרי עכשיו באמת. אתם חושבים שהאדם שאתם יכולים להיות לא נולד עדין, אבל היא או הוא כבר מחכים להשתחרר, כאשר תרפו ותפתחו את עצמכם למה

שרוצה להופיע מתוכם. זה רק החלק החיצוני, הנפרד, המיושן של העצמי, שעדין כה שולט, היות ואישיותכם העיקשת קושרת את עצמה בברית אתו, במקום עם מה שחזק ואמיתי יותר ומוכן להתגלות לתוך ביטוי. תנו לי להיפרד מכם – זו רק צורת ביטוי. אני תמיד פה, קרוב אליכם ואוהב כל אחד מכם באופן עמוק ויקר, כפי שכולנו עושים בעולמנו, בגין התייחסותנו לבריאה היפיפיה שאתם מהווים חלק ממנה. כך, אני אומר, היו ברוכים, שמחו, והיו בעלי אמונה שחייכם הם תהילה, ויהיו יותר ויותר הגשמה מהוללת. היו ברוכים אהובי.